

σημείωμα για την έκδοση

Άνδρος, με τη στοιχειωτικά όμορφη Χώρα. Με τα αρχοντικά και με τον ναύτη που χαιρετά, με τα ξωκλήσια. Η Παναγία η Θαλασσινή εν μέσω των κυμάτων. Ο αέρας να σε σπκώνει. Είναι τόσα τα ξωκλήσια στα ελληνικά νησιά, λες και στήθηκαν για να δαμάζουν αυτόν τον αέρα. Η επίκληση του θείου στοιχείου, η παράδοση του ανθρώπου στον Θεό μια γλυκιά, λυτρωτική ταπείνωση.

Σ' ένα σημείο πάντα σπάει το φράγμα των παράλληλων κόσμων. Το σημείο επαφής ανθρώπου-Θεού είναι το θεϊκό άγγιγμα στο δάχτυλο του Αδάμ στην εικόνα που δημιούργησε ο Μιχαήλ Άγγελος, είναι και το ξωκλήσι που χτίζει ο πιστός στο άκρο του ελληνικού νησιού. Είναι η Πυθία στο Μαντείο των Δελφών μέσα από την οποία μιλά ο ίδιος ο θεός Απόλλωνας. Είναι η μούσα που ψιθυρίζει στο αφτί του καλλιτέχνη τα μυστικά της ομορφιάς του σύμπαντος, όπως αναφέρει στο άρθρο του ο Δρ Νίκος Ξανθούλης.

Τι μπορεί, όμως, στ' αλήθεια να παρηγορήσει τον άνθρωπο μέσα στην απέραντη υπαρξιακή μοναξιά του; Την αίσθηση του μάταιου και του φευγαλέου της ζωής, του χρόνου που ξεγλιστράει μέσ' από τα χέρια μας την έχει εκφράσει μοναδικά ο Έντγκαρ Άλαν Πόε σε ποίημά του λέγοντας πως όλα τα φαινόμενα δεν είναι παρά ένα όνειρο μέσα σ' όνειρο. Αναρωτιέται, όμως, στο τέλος ο ποιητής αν αυτό ισχύει καθολικά. Μήπως κάτι διασώζεται; Μήπως υπάρχει κάτι άφθαρτο και ακατάλυτο;

Α. Σχοινιά